

SỞ GIÁO DỤC VÀ ĐÀO TẠO
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH
TRUNG TÂM GD TX TIẾNG HOA

CHUYÊN ĐỀ
“HỌC TẬP VÀ LÀM THEO TƯ TƯỞNG
ĐẠO ĐỨC PHONG CÁCH HỒ CHÍ MINH”

Tuần 1 Tháng 12 Năm 2022

“TẤM LÒNG CỦA BÁC
ĐỐI VỚI CHIẾN SĨ”

Đối với B á c chiến sĩ là những người hy sinh nhiều nhất cho d ân tộc, B á c Hồ thường dành cho anh em sự chăm lo, săn sóc ân tình, chu đáo nhất. Mùa đông, thương anh em chiến sĩ rét mướt ở rừng núi hay bung biền, B á c đem tấm áo lụa của mình được đồng bào tặng, bán đấu giá để lấy tiền mua áo ấm gửi cho c á c chiến sĩ. B á c thường nói: “Chiến sĩ còn đói khổ, tôi ăn ngon sao được!”. “Chiến sĩ còn rách rưới, m ì nh mặc thế này cũng là đầy đủ lắm rồi!”.

Mùa hè năm ấy (1967), trời H à Nội rất nóng. Sức khỏe B á c Hồ đã kém, thể lực tuổi già cũng suy nhược, dễ bị to á t mồ hôi, ứ t đ à m, c ó ng à y phải thay mấy lần quần áo, c ó khi hong tại chỗ, rồi lại thay ngay. B á c không cho dùng máy điều h ò a nhiệt độ. B á c bảo: “M ù i n ó h ô i lắm, B á c không chịu được!” (B á c không dùng n ê n nói vậy thôi, chứ m á y đã có nút xả thơm). Thấy trời oi bức qu á, B á c nói với đồng chí Vũ Kỳ:

- N ắ ng nóng thế này, c á c chú bộ đội trực phòng kh ô ng trên nóc hội trường Ba Đình thì chịu sao được? C á c chú ấy có đủ nước uống kh ô ng? Chú thử l ê n t ì m hiểu xem thế n à o, về cho B á c biết.

Đồng chí Vũ Kỳ lên, được biết trên đó có một tổ s ú n g m á y 14 ly 5. Ụ cát sơ sài, nếu địch bắn v à o th ì chỉ c ó hy sinh, rất nguy hiểm. Trời nắng chói, đứng một lúc m à hoa cả mắt. Đồng chí Vũ Kỳ hỏi:

- Các đồng chí có nước ngọt uống kh ô ng?
- Nước chè thường còn chưa c ó, lấy đâu ra nước ngọt!

Đồng chí Vũ Kỳ về n ó i lại với B á c, B á c gọi điện ngay cho đồng chí Văn Tiên Dũng:

- Sao các chú không lo đủ nước uống cho các chiến sĩ trực phòng không? Nghe nói ụ súng trên nóc hội trường Ba Đình rất sơ sài, chú phải lo sửa ngay để đảm bảo an toàn cho chiến sĩ trong chiến đấu!

Sau đó Bác bảo đồng chí Vũ Kỳ đi lấy sổ tiết kiệm của Bác, xem tiền tiết kiệm của Bác còn bao nhiêu. Tại sao Bác có tiền tiết kiệm? Lương Bác cao nhất nước, nhưng hàng tháng cũng chỉ đủ tiêu. Mọi chi phí cho sinh hoạt của Bác, từ cả chổi lông gà, đều ghi vào lương cả. Tiền tiết kiệm của Bác là do các báo trả nhuận bút cho Bác. Bác viết báo nhiều, có năm hàng trăm bài. Các báo gửi đến bao nhiêu, văn phòng đều gửi vào sổ tiết kiệm của Bác. Trong kháng chiến chống thực dân Pháp, Bác cũng đã có tiền tiết kiệm. Đến dịp tết Nguyên đán, Bác lại đem chia cho cán bộ các cơ quan chung quanh Bác, mua lợn để đón Xuân.

Đồng chí Vũ Kỳ xem sổ và báo cáo:

- Thưa Bác, còn lại tất cả hơn 25.000 đồng (lúc đó là một món tiền rất lớn, tương đương với khoảng 60 lạng vàng).

Bác bảo:

- Chú chuyển ngay số tiền đó cho Bộ Tổng tham mưu và nói: Đó là quà của Bác tặng để mua nước ngọt cho anh em chiến sĩ trực phòng không uống, không phải chỉ cho những chiến sĩ ở Ba Đình, mà cho tất cả các chiến sĩ đang trực chiến trên màn pháo ở khắp miền Bắc. Nếu số tiền đó không đủ thì yêu cầu địa phương nào có bộ đội phòng không trực chiến góp sức vào cùng lo!

Về sau, Bộ Tư lệnh Phòng không Không quân báo cáo lại cho Văn

phòng Phủ Chủ tịch biết: Số tiền của Bác đủ mua nước uống cho bộ đội phòng không, không quân được một tuần!

• **BÀI HỌC KINH NGHIỆM**

Bác là như vậy vẫn luôn lo lắng cho tất cả mọi người. Bác không tiếc chi lợi ích của bản thân mà mang toàn bộ số tiền mà Bác tích góp được từ việc viết báo để mua nước ngọt cho anh em chiến sĩ trực phòng không khắp miền Bắc uống. Vì Bác hiểu được sự cực khổ cũng như sự hy sinh cao cả nếu có việc bất trắc xảy đến với các chiến sĩ trực phòng không ấy. Bác dạy ta cho đi mà không cần sự hồi đáp, hãy sống tích cực và thấu hiểu mọi người có thể chúng ta sẽ nhận lại được nhiều sự tốt đẹp trong cuộc sống.